

neet korkeat henkilöt tieneet sitä? Miten voitiin ilmoittaa, ettei Virolla ole aluevaatimuksia kun 5.2 % maasta oli ja on jatkuvasti Venäjän anastamana? Kenen aloitteesta toimittiin näin? Oliko Boris Tesnovilla tietoa, mitä Virossa on tähän asti salattu?

Esitin tiedustelun (elokuussa 2006) Viron ulkoasiainministeriölle ja pyysin selvittämään, ovatko Boris Tesnovin väittämät totta ja kenen aloitteesta päätettiin esittää väärät tiedot.

Vastauksessa luki: ”Esittämätänne si-
taatista ei ulkoasiainministeriö osaa sanoa mitään, koska tiedossamme ei ole ketään, joka olisi ollut tapaamisessa läsnä ja voisi vahvistaa Medvedjevin sanoja. Valitettavasti myös Enn Leisson on kuollut. Näin ollen asiaa kannattaa tiedustella itse kirjan tekijältä Boris Tesnovilta.”

Tietoja ei siis vahvistettu eikä kumottu. Minulle luvattiin lähettää asiakirjojen ja karttojen kopiot, jotka olivat jäsenysshakemuksen liitteinä. Myöhemmin ilmoitettiin, ettei asiakirjoja löytynyt Virossa ja luvattiin hankkia ne USA:sta.

Maaliskuun alkuun mennessä 2007 ulkoasiainministeriöstä ei kuulunut mitään. Esitin uuden tiedustelun, johon sain hämmästyttävän vastauksen 12. maaliskuuta:

”Olemme pahoillamme vastauksemme viipymisestä, mutta kysymyksen osoit-
tautui hyvin monimutkaisiksi. Tuntuu siltä, että YK:lle esitetyistä asiakirjoista ja kartasta ei jäänyt meille itsellemme mitään kopioita, koska niitä ei löytynyt arkistostamme, eikä New Yorkista.

Lisäksi tiedustelitte päätöksenteosta, jonka tuloksena Viro nimenomaan esitti kyseiset asiakirjat. Siitäkään ei löytynyt arkistossamme asiakirjoja, vaikka sen eteen tehtiin paljon työtä tutkimalla hallituksen istuntojen asiakirjoja ja muita dokumentteja.

Koska emme löytäneet mitään, yritimme virkamieskuntamme joukosta löytää ihmisiä, jotka muistaisivat menettelystä ja osaisivat suositella lähteitä ja totta sanoen, emme ole siinäkään saaneet paljon aikaan. ... koska asiakirjoja ei onnistuttu löytämään, emme osaa sen enemmän auttaa.”

Mielestäni sopimuksen allekirjoittaminen ja ratifiointi on myöskin luokiteltava maanpetokseksi.

Jotkut asiakirjat he kuitenkin toimittivat minulle. Löytyi Arnold Rüütel'in 1991 allekirjoittama YK:n jäsenhakemus ja Lennart Merin allekirjoittama tiedoksianto Ernst Jaaksonin nimeämisestä Viron edustajaksi. Lisäksi puhe YK:ssa, jossa Jaakson vaati miehitysjoukkojen poistumista Virossa.

Muut asiakirjat, hakemuksen liitteet, kartat ja hallituksen istuntojen pöytäkirjat, ovat kadonneet sekä Virossa että New Yorkista!

Boris Tesnov ja Lennart Meri ovat jo kuolleet, myös Ernst Jaakson, jonka omaelämäkerta päättyy Viron liittymiseen YK:n jäseneksi, ilman että se olisi valottanut liittymisen taustaa. Sitä ei ole tehnyt kukaan asiaan liittyvä henkilö. Uusi Viron konsuli USA:ssa, Aarand Roos vastasi, ettei hänellä ole tietoa kyseisistä asioista.

Eikö vaikuta kummalta, että ministeriön mukaan Virossa ei ole ketään, joka

muistaisi YK:n jäsenyyden hakemusprosessin. Vieläkin omituisempaa on, ettei kyseisiä asiakirjoja ja karttoja löydetä. Erään ulkoministeriön työntekijän mukaan kaikki asiakirjat laaditaan kolmena kappaleena ja arkistoidaan. Miten on mahdollista, että arkistoista ovat kadonneet niin merkitykselliset asiakirjat ja asianosaiset potevat muistinmenetystä? Se on uskomatonta! Ymmärtääkseen, että jotain on vialla, ei tarvitse olla salaliittoteoreetikko.

Syyskuun alussa 2008 lähetin YK:lle tiedustelun, jossa pyysin tutkimustyötä varten toimittamaan Viron liittymishakemuksen liitteinä esitetyt kartat ja muut asiakirjat.

Vastauksessa lukee: ”Tiedot, mitä haette, eivät ole julkisuudelle avoimia. YK:n säännösten mukaan arkistoidut asiakirjat suljetaan julkisuudelta 20 vuodeksi. Näin ollen kyseiset asiakirjat ovat saatavissa vasta vuoden 2011 lopussa.”

Tiedustelut YK:sta eivät siten edistäneet tutkimusta. Ovatko kyseiset kartat ja muut asiakirjat säilytettävänä tai tuhottu kuten Virossa, selviää neljän vuoden kuluttua.

Voi vain ihmetellä salassa pidettävän aineiston määrää ja salausperusteluita. Salaiseksi tekeminen on tervetullut Virossa asioita hoitaneille ja yhtä tervetullut Viron Venäjän rajaneuvotteluita hoitaneille henkilöille, ovathan Virossa rajaneuvotteluihin liittyvät asiakirjat myös salaisia.

Olemassa vielä yksi epäsuora todiste siitä, että YK:lle esitettiin väärät eli laittomat tiedot. YK:n vuosikirjassa 1995 on Baltian maita kuvaileva kartta, jossa Virolla ei ole Tarton rauhaan perustuva, vaan väärä raja. Ei ole mahdollista, että YK ryhtyisi valtioiden rajoja mielivaltaisesti oikaisemaan.

Viron-Venäjän rajaneuvotteluissa ei vuonna 1995 oltu luovuttu Tarton rauhansopimuksen mukaisista rajoista. Riigikogu ei ollut sellaista päätöstä tehnyt. Kaikissa silloin Virossa painetuissa kartoissa oleva raja vastasi vielä Tarton rauhansopimuksella määriteltä rajaa.

YK:n vuosikirjassa esitettyjen karttojen on perustuttava vuonna 1991 esitettyihin vääriin tietoihin.

Hallitusta johti entinen kommunisti Edgar Savisaar. Hän oli ns. Savisaar-Bakatin-komission johtaja, jonka ansioista KGB:n arkistot siirrettiin Virossa Moskovaan. Siitä syystä ei voida todistaa, ketkä tekivät yhteistyötä KGB:n kanssa - ja todennäköisesti päättävät valtion asioista nytkin.

Lehdistön mukaan myös näihin neuvotteluihin liittyvät asiakirjat ovat kadonneet. Savisaar ja hänen hallitsema Keskustapuolue ovat vastustaneet Tarton rauhan mukaisten rajojen palauttamista.

Vuonna 1990 saksalaisessa Spiegel-aikakauslehdessä Savisaar ilmoitti, ”että Viro menetti II maailmansodan jälkeen alueita Narva-joen takana ja Peipsin eteläosassa, mutta me emme esitä hakemuksia kyseisten poisleikkattujen alueiden takaisin saamiseksi”.

Virolaisilla oli mahdollista tutustua ar-

tikkelin lyhennettyyn versioon Edasi-sanomalehden välityksellä, mutta haastattelusta oli jätetty pois juuri tämä lause.

Ulkoministeri Lennart Merin aloitteesta Viron aluevesiä Suomenlahdella supistettiin. Presidenttinä hän vuonna 1994 solmi ilman valtuuksia haitalliset ja Viron turvallisuutta vaarantavat nk. Heinäkuun sopimukset [Viron ja Venäjän presidenttien (Meri/Jeltsin) heinäkuussa 1994 allekirjoittaman sopimuksen perusteella venäläiset joukot poistuivat Virossa 31.08.1994], joilla mahdollistettiin kymmenen tuhannen venäläisen sotilaan ja upseerin jääminen Virossa perheineen ja Venäjän joukkojen poistuminen vain Neuvosto-Eestin alueelta.

On esitetty väitteitä, että Meri olisi ollut jo 1960-luvulta alkaen KGB:n agentti salanimellä Nikolajev, mikä antoikin hänelle neuvosto-aikana ennennäkemättömät mahdollisuudet matkustaa ulkomaille.

Merin VEKSA:lle, Ulkomaalaisten kulttuurisuhteiden kehittämisyhdistykselle eli KGB:n vakoiluosaston kädenpidennykselle kulttuuri-ihmisten keskuudessa, kirjoittamat raportit hohtavat kuulemma filigraanisuu-
[filigraani eli kulta- tai hopealangoista valmistettu koristeteos jonkin esineen pinnalla]. Hän painotti kyllä Tarton rauhan merkitystä, mutta oli kuitenkin sillä kannalla, ettei Viron pitäisi vaatia takaisin omia alueitaan.

Valtionpäämiehenä oli pitkäaikainen kommunisti Arnold Rüütel, entinen Neuvosto-Eestin ja EKP:n johtaja, jonka alaisena muodollisesti oli myös tšekäläinen KGB. Vuonna 1988 neuvostoarmeijan vuosipäivänä hän piti puheen, jossa hän vakuutti, ettei paluuta porvarilliseen Virossa ole. Myös tämän puheen äänitteet ovat kadonneet Viron Television ja Radion arkistoista.

Vuonna 2005 Rüütel sanoi että: ”Viron-Venäjän raja-asioihin perehdyin kunnon jo 1990 ... tein johtopäätöksen, että Tarton rauhansopimuksen mukaista rajaa ei ole mahdollista, eikä olisi loogistakaan, palauttaa entiselleen”.

Juuri näiden herrojen suostumusten ja allekirjoitusten piti olla vuonna 1991 esitetyissä ja kadonneissa asiakirjoissa, joilla vahvistettiin Neuvosto-Eestin rajan ikuistamista.

Esitän tässä yhteydessä kappaleen Yhdysvalloissa asuvan Viron Kansalliskomitea USA:n ja Viron Kongressin edustajan Olaf Tammarkin kirjeestä, jossa hän ilmoitti minulle kirjeenvaihdostaan USA:n senaattorin Albert Gore juniorin kanssa.

”Senaattori Gore ilmoitti [17. maaliskuuta 1992], että Viron tasavallan hallituksen ulkoministeri suostui [14. lokakuuta 1991] Venäjän kanssa diplomaattisten välien luomisen pöytäkirjaa allekirjoittaessa nykyisiin rajoihin sellaisenaan, kuten ne Stalinin toimesta laittomilla leikkauksilla Viron tasavallasta Leningradin ja Pihkovan alueille muotoiltiin”.

Senaattorin kuvailema Merin suostumisen laittomaan valtiorajaan tapahtui vain kuukausi sen jälkeen, kun Viron Korkein Neuvosto oli hyväksynyt päätöksen Tarton rauhansopimuksen mukaisten rajojen palauttamisesta.

Vaikka Viro lähti virallisesti entisten rajojen palauttamisesta, löytyi korkeassa asemassa olevia henkilöitä, jotka toimivat sen vastaisesti, vahingoittivat Viron etuja, laiminlöivät perustuslakia ja rikkoivat virkaan astuessaan antamaansa valaa olla uskollinen Viron tasavallalle. Sellainen toimi tunnetaan maanpetoksena.

Ulkoministerit Tarand, Vähi, Kallas, Siiman, Paet ja heidän hallituksensa luopuivat perustuslailla määritellyistä rajoista omavaltaisesti, ilman Riigikogun valtuuksia.

Tiit Vähi jopa kehuskeli tämän vuoden

elokuussa, miten he vuonna 1996 Kallaksen kanssa mielivaltaisesti luopuivat uudessa rajasopimuksessa Tarton rauhansopimukseen nojautumisesta. En ole hallitukselta, ulkoasiainministeriöltä eikä oikeuskanslerilta saanut vastausta, millä oikeudella ryhdyttiin neuvottelemaan raja-alueiden luovutukseen Venäjälle.

Riigikogun päätöksiä, Lakiä valtionrajoista, eikä perustuslain säännöksiä ole tähän mennessä kumottu. Kuitenkin Riigikogu hyväksyi vuonna 2005 uuden, perustuslain vastaisen rajasopimuksen, vaikka rajaa on mahdollista muuttaa ainoastaan kansanäänestyksellä, muuttamalla perustuslakia.

Mielestäni sopimuksen allekirjoittaminen ja ratifiointi on myöskin luokiteltava maanpetokseksi. Onneksi Venäjä ei ole

Tuntuu siltä, että asiakirjojen katoamisesta on tullut sääntö.

uutta rajasopimusta ratifioinnut ja Tarton rauhansopimus on edelleenkin voimassa.

Sopimus ratifioitiin erittäin nopeasti Riigikogun lomakauden aikana, ylimääräisessä istunnossa, vaikka kansalle oli vakuutettu, ettei kiirettä ole.

Presidentti Rüütel vahvisti viipymättä ratifiointilain ja Korkein oikeus hylkäsi kaikki nostetut kantet. Kollektiivinen rikos oli laillistettava. Mainittakoon, että 18.05.2005 ETV/Forumissa gallupin mukaan Tarton rauhansopimuksen mukaisten rajojen palauttamista vaati 82.5 % kansalaisista.

Palaan vielä merirajan muuttamiseen, koska tähän liittyy eräs yhteinen tekijä manner-rajasta luopumiseen. Riigikogun jäsen Igor Gräzin vakuutti minulle, että hallituksen ja ulkoasiainministeriön pöytäkirjat, jotka käsittelevät merirajaan liittyviä keskusteluita ja päätöksiä, ovat myöskin salaperäisesti kadonneet.

Tuntuu siltä, että asiakirjojen katoamisesta on tullut sääntö, ei voida puhua enää yksittäisistä tapauksista. Kaikkia asiakirjoja ei kannata tuki säilyttää, mutta vaikuttaa siltä, että tietyt asiakirjat tuhotaan tarkoituksellisesti.

Olaf Tammark jatkaa kirjeessään: ”... venäläisystävälliset poliitikot ... ovat ... Venäjän vaatimuksia suosimalla aiheuttaneet suurta vahinkoa Virolle ja kansallemme. Siitä syystä salailu ja Viron rajakysymyksiin liittyvä asiakirjojen ”katoaminen” jatkuvat. On jatkettava työtä niiden paljastamiseksi, jotka suostuivat Venäjän vaatimuksiin ja luovuttivat Tarton rauhansopimuksella vahvistetut Viron rajat!”
Väittämät, että luopuminen Viron laillisista alueista johtui poliittisista tosiasioista ja valtion eduista, eivät ole totta. Luovutusvalmisteluja tehtiin jo Viron itsenäisyyden palauttamisesta lähtien, laiminlyöden Viron Kongressin, Korkeimman Neuvoston ja Riigikogun päätöksiä ja perustuslakia.

Luovutukset pyritään häivyttämään vaikeammalla. Ne ovat kuitenkin oleellisia päätettäessä, vallitseeko Virossa demokratia, jossa tärkein on Viron kansan tahto, ja laki, vai toimiiko täällä joku muu järjestelmä.

Kirjoitus on Henn Pölluaasin alustus Suomen Sotaveteraaniliiton ja Viron Vapautustelijain Liiton seminaarissa Tallinnassa 27.09.2008.